

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTEpag. 3

„Eseu reflexiv asupra profesiei de profesor”pag. 4

„Despre talent și nu numai...”pag. 5

Creații literare în limba românăpag. 6

Creații literare în limba englezăpag. 16

Creații literare bilingve pag. 26

Proiectepag. 31

Didacticăpag. 32

LECTURĂ PLĂCUTĂ!

CUVÂNT ÎNAINTE

Dragi cititori,

Membrii comisiei metodice „Limba și comunicare” vă propun o nouă apariție editorială : revista Mozaic, care a reunit în acest număr cele mai recente creații literare ale elevilor din Școala Gimnazială nr. 2 Videle. De altfel, revista noastră este de factură cultural-artistică și urmărește să promoveze - atât în unitatea noastră școlară, cât și în cadrul comunității locale - elevii cu talent literar, tineri aspiranți care sunt la vârsta primelor încercări în domeniul poeziei și al prozei.

Așa cum am trăit, alături de elevii noștri, bucuria recompenselor, ne bucurăm și astăzi să fim primii care, în formatul unei reviste, au adunat exerciții literare reușite, premiate (după cum veți observa) la fazele județene și naționale ale unor diverse concursuri de profil, în limba română și în limba engleză.

Elevii noștri sunt copii dăruți cu sensibilitate literară. Suntem convinși că, în sinea dumneavoastră, gândiți la fel. Acum este însă momentul să îi cunoaștem pe aceia din școala noastră înzestrați cu înclinații artistice, pe cei care s-au făcut remarcă în competiții de gen.

Vă sfătuim să vă oprii mai mult de câteva clipe asupra creațiilor literare zămislite de mințile inocente și de cugetele, totuși, profunde ale unor elevi cu vârste cuprinse între 9 și 14 ani. Veți descoperi un univers dominat de tandrețe, de toleranță, de strinsa legătură cu natura și cu evenimentele unei vieți interioare netulburate...

prof. Cristina Căpățină

Eseu reflexiv asupra profesiei de profesor

Știi și tu ce reacții au toți când vine vorba de profesori. Nu prea cred că cineva îi îndrăgește așa de mult. Bine, există și excepțiile care întăresc regula de bază.

NU NE PLAC PROFESORII! Bine, bine, măi Jack, dar fără ei poate acum nici nu ai fi știut să găsești România pe harta Europei! Toate meritele și stima pentru ei, pentru faptul că au făcut din noi ceea ce nu am fi ajuns fără educație. Nu o luați ca “prea de tot”, sunt și eu un elev cât se poate de normal, cu profesori cât se poate de normali. Asta zic eu, dar cum am mai spus, există și excepții, dar mie îmi plac excepțiile!

Unii dintre ei pot fi “de treaba” și îți place să vorbești cu ei sau ai face orice să ajungi la lecțiile lor doar pentru că îți place accentul sau glumele pe care le fac. Alții pot fi de-a dreptul “buimaci” în ceea ce privește realitatea, și cred că numai obiectul lor există, considerând ofensă dacă nu reușești să te pregătești pentru o lecție la ora lor. Unii profesori care au știut să fie oameni înainte de a-și exercita profesia, au devenit pentru elevii lor modele în viață, sau, măcar au reușit să transmită acestora anumite părți din caracterul, cunoștințele sau obiceiurile lor.

Despre profesia de profesor (îmi place aliterția!), ce să zic? Nu am fost, nu sunt și nici nu prea plănuiesc să ajung profesor, așa că voi avea o părere subiectivă asupra ei. Este o meserie destul de solicitantă psihic, implică foarte multă muncă. Dacă nu ești făcut să devii profesor, și ajungi unul din pură coincidență (nu prea există așa ceva, dar acesta este un cu totul alt subiect) nu faci decât să chinui cele două părți implicate în acțiune: tu, ca profesor și elevii. Deci, abilități de comunicare și de înțelegere sunt imperios necesare, dar cea mai importantă calitate ar fi cea care poartă numele de “omenie”!

Atât pentru astăzi! Am reflectat prea mult asupra unor lucruri pe care le știm deja!

GRAURE OCTAVIAN

Clasa a VIII-a

Premiul I la Concursul Național Interdisciplinar

„Cariera mea începe azi!”, Roșiorii de Vede, 2010

Despre talent și nu numai...

Asociem de cele mai multe ori talentul cu vocea deosebită, sau cu abilitatea și imaginația scriitoricească, cu vocația sau dăruirea actoricească. Aceste talente sunt la un nivel superior, iar oamenii care le posedă și le urmează calea devind adevărate valori ale existenței umane. Dar talentul mai poate însemna și abilitatea oratorică, gătitul cu plăcere și din pasiune, angrenarea în jocul misterios al cifrelor, îngrijirea florilor, sau dorința de a-i asculta pe oameni, de a-i sfătui, de a-i ajuta... Si exemplele pot continua pentru că sunt foarte multe talente, pe care le considerăm insignifiante.

Fiecare om dispune de un talent. Îi este specific lui și este cel care îl propulsează pe drumul realizării de sine. Problema este că marea majoritate a oamenilor nu sunt conștienți de acest lucru, fie se complac societății care are propriile reguli și în care talentul este ignorat. Se pare că societatea umană, așa cum este ea structurată la nivel actual, nu acordă importanță talentelor mici și nici nu încurajează exploatarea lor. Pentru că omul modern are nevoie de bani el trebuie să slujească societatea. Dacă fiecare om ar avea posibilitatea de a fi conștient de talentul cu care l-a înzestrat natura (sau Divinitatea), dacă ar avea posibilitatea de a-și explora și folosi acest talent, de a se dedica lui (pentru că se pare aceasta îi este menirea), cu siguranță altfel ar evolua civilizația umană.

Dar pentru că el nu poate juca rolul predestinat (în mare parte datorită constrângerilor sociale) viața se scurge pe lângă el anost și cu foarte multe obstacole. M-am uitat într-o zi mai atent la oamenii pe lângă care trec pe stradă și am fost șocată să văd câți dintre ei s-au robotizat, câți au uitat să zâmbescă și să fie fericiți. Copiii și tinerii zâmbesc cel mai mult pentru că ei nu sunt supuși încă constrângerilor (sau chinga constrângerilor este încă largă pentru ei).

Consider că succesul oamenilor în diferite domenii de activitate se datorează zicalei ”Omul potrivit la locul potrivit!”. Când îi asculți vorbind nu poți să nu sesizezi pasiunea, dăruirea și efervescența vieții lor în ceea ce fac. Iubesc și trăiesc pentru ceea ce fac! Și mai ales au înțeles că pentru a realiza ceva în viața trebuie să nimerească pe ”felia” care le este predestinată.

prof. DUMITRA DUCAN

CREAȚII LITERARE ÎN LIMBA
ROMÂNĂ

DE CE MAI EȘTI AICI ?

De ce și cum te-ai schimbat ?
De fiecare dată când dau glas gândurilor,
Abisul amintirilor încuiate
reînvie în mine...

De fiecare dată când mă uit în ochii tăi,
Văd cerul sumbru.
Evantaiul purpuriu al zorilor îți mângâie părul de aur,
iar eu – eu nu pot privi...
Nu zăresc decât un perete de întuneric
Ce crește-ntre noi în fiecare zi...

Autor: Andrei Bianca
Premiul al III-lea la Concursul Județean
“Copiii noștri talentați” – Alexandria, 2015
Coordonator: prof. Cristina Căpățînă

PRIMĂVARĂ

Înflorit-au pomii
lângă a mea casă,
dulce și frumoasă.

Lângă ea veghează
și-o magnolie,
toată rozalie.

Se dau pradă vântului,
parcă spânzurate –
spuma orizontului.

Iar eu,
eu stau
în umbra neagră și vrăjită
a grădinii mele
toată înflorită.

Autor: Andrei Bianca
Lucrare participantă la Concursul Județean
“Copiii noștri talentați” – Alexandria, 2014
Coordonator: prof. Cristina Căpățînă

TOAMNĂ

Toamnă.
Pâraiele plâng plecarea caldă a verii.
Cad frunze palide ca ceara.
Flori târzii, ofilite încearcă
să aducă
veselia de altădată.

Păsările călătoare vâslesc
purtate de vânt,
spre tărâmurî îmbrățișate de soare.

Toamna coboară din caleașca ei,
parcă plutind
printre mii de crizanteme de culoarea sângelui.

În nopțile limpezi
ca îngerii ce se preling pe cer,
luna
își arată fața plină de riduri.

Cerul mut își odihnește norii stingheri.

Pădurea fumeză.

Păsările aruncă peste noi haina tristeții.

Toamna
cade în tăcere.

Autor: Biolan Ioana
Premiul I la Concursul Județean
“Copiii noștri talentați” – Alexandria, 2014
Coordonator: prof. Cristina Căpățînă

VALURI DE ZĂPADĂ

Valuri de zăpadă vin de departe...

Vin întruna,
dar se opresc aici.

Flori de gheață se lipesc
de geamuri.

Însă geamurile sunt pline
- nu-i așa? -
de cristale mici, multe,
pline cu flori de gheață.

Bocnă.

Țurțurii atârnă zi și noapte,
ca niște săbii ascuțite
amenințând pământul.

Vis înghețat și alb,
cu valuri de zăpadă...

Autor: Biolan Ioana
Premiul special la Concursul Național
“Nașterea Domnului-Renașterea bucuriei” – Iași, 2015
Coordonator: prof. Cristina Căpățînă

IARNA

Fulgi mari și grei cad din cer și aștern pământului o pătură groasă și pufoasă. Parcă ar vrea să-i țină de cald în acest anotimp friguros. Când viscolul se întetește, fulgii joacă în aer ca un roi de fluturi.

Este iarnă: anotimpul alb, ca un bătrânel binevoitor, încărcat cu cadouri. Este anotimpul meu preferat!

Iubesc iarna pentru zăpadă, pentru gerul care-mi înroșește nasul și-mi cere să-mi pun mânușile. Îmi place să înot în zăpadă și să mă abat de la poteca bătătorită, în drum spre școală. Mă lupt cu nămeții și îi biruiesc! Fac îngeri pe zăpada neatinsă și mă bulgăresc cu prietenii. Primul om de zăpadă a fost mic și firav, dar urmează alții, din ce în ce mai mari și mai puternici. Privesc în sus când ninge, iar fulgii se topesc pe fața mea încălzită de efort. E sentiment plăcut!

Iubesc iarna pentru obiceiurile străbune, în ajun de sărbători. Cu trăistuța cusută de bunica, colind din casă în casă, iar seara privesc cu încântare tot ce-am adunat în ea: covrigi și nuci, mere și colaci împlețiți cu grijă de gospodine în Ajun de Crăciun.

Și merg cu Steaua sau cu Plugușorul să le urez românilor „La mulți ani, cu sănătate!”, că așa-i obiceiul la noi. Și-n toate casele miroase a cozonac și a sarmale. Miroase a sărbătoare! Împodobesc bradul și-l aștept cu emoție pe Moș.

Iubesc iarna pentru peisajul desprins din basm pe care îl pictează peste tot în jur. Casele dorm gârbovite sub zăpadă, dealurile sunt albe ca de lapte...și totul este, parcă, mai curat, iar noaptea – mai luminată!

Autor: Miu Amalia-Diana
Premiul I la Concursul Național
“Nașterea Domnului-Renașterea bucuriei” – Iași, 2015
Coordonator: prof. Cristina Căpățînă

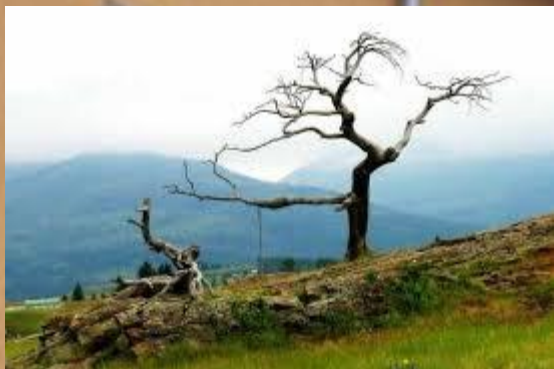
IARNĂ

Iarna a sosit ,
Multe frunze au pierit .
Adevăr-adevărat :
Păsările au plecat .

Ploaia și furtuna
Își pun semnătura,
Însă
Tunete și fulgere
Nu ne-aduc atingere !

Multe berze au plecat,
Că frigul le-a alungat .
În schimb,
A venit vacanța ,
Cu trenul din Franța ...

Autor: Păun Nicoleta
Premiul al III-lea la Concursul Județean
“Copiii noștri talentați” – Alexandria, 2014
Coordonator: prof. Cristina Căpățînă

TOAMNĂ

Privind în zare,
Totul se schimbase.

Cerul – înnegrit.

Copacii – dezgoliți.

În depărtare, frunze-aurite vuiau:

„A venit toamna!”

Din sufletul meu lipsea, totuși, ceva:

lipsea soarele ce mă trezea voios în fiecare dimineață....

lipseau cerul mereu senin

și păsările,

tovarășele mele de cântec.

...Îmi este tare dor de vară!

Autor: Păun Nicoleta
Mențiune la Concursul Județean
“Copiii noștri talentați” – Alexandria, 2015
Coordonator: prof. Cristina Căpățînă

CUCUL

An de an, în primăvară,
Cântă cucul pe afară.
Ne spune-n taină, voios,
Că el este prețios.

După o veche legendă,
Nume-avea necunoscut,
Până ce s-a tot gândit:
„Să-mi cânt numele iubit!”

De atunci,
Printre lunci,
El spune neconținut
Numele-i cel preamărit.

Autor: Păun Nicoleta
Premiul al II-lea la Concursul Național
„Sărbătoarea Învierii-Lumina sufletelor noastre” – Iași, 2015
Coordonator: Prof. Cristina Căpățînă

CODRUL

Codrul plânge cu stropi mari și grei.

El freamătă :

Vine toamna!

Stropii se transformă în flăcări

Și-n mândre fete.

Un bucium cântă tainic.

Se auzea în toată pădurea. ...

Sus, pe cerul înstelat,

Luna blândă și cuminte

Mângâie pe frunte-o stea

Care-i spune cu mirare:

-Cine ești, lumina mea ?

Autor: Safaoui Sara
Premiul al III-lea la Concursul Național
“Nașterea Domnului-Renașterea bucuriei” – Iași, 2015
Coordonator: Prof. Cristina Căpățînă

UNEI ALTE FLORI ALBASTRE

Floare-albastră de brândușă,
Floare-albastră jucăușă,
De când mi te-ai ofilit,
Cerul tot s-a înnegrit.
Pământul s-a întristat,
Rândunica a plecat...
Privighetoarea a nctat,
Iar eu m-am îngândurat...

Autor: Badea Alexia
Lucrare participantă la Concursul Județean
“Copiii noștri talentați” – Alexandria, 2015
Coordonator: Prof. Cristina Căpățină

CREAȚII LITERARE ÎN LIMBA
ENGLEZĂ

A STRANGE MACHINE

Dear diary,

when I was about seven years old I wanted to have a time machine. I was so curious about the history and I wanted to find out more details about the dinosaurs, about the prehistoric man and the true origins of my country. My mom was annoyed of hearing that I wanted to have a strange machine like that. Time has passed and yesterday I found out that there is one in my town, too.

Today I am going to the History Museum with some friends in order to see and try the time machine. I'll tell you more about it when I come back home.

Here I am back from the most incredible journey I've ever had.

When we got at the museum, a guide was there to show us how the machine worked. He showed us how to use each button and its functions. I understood how to use it and I was ready to go. I put on the seat belt and I programmed the machine to take me to the dinosaurs first. I was so happy to take photos with them. Oh! In just two seconds, I was between them. They looked peaceful and I was excited to take photos with the smallest one. It was so kind and I took the most exciting photo. Then, I went to see the monkey men. I was curious and a little bit afraid, but I was quite sure they were friendly. I took some photos and I decided to pay a visit to our ancestors: the Dacians and the Romans. I was impressed by their weapons, clothes and, of course, by their bravery.

Finally, I chose the button which led me to Joan of Arc and I took her the last interview. It was amazing to talk to one of the most famous women in the world's history.

DIARY, I am so excited that I have no words to go on writing. It was such an astonishing experience. I can't wait to tell my mother about it. I am sure she won't believe me, she will tell me that I am an incurable dreamer but I don't care as long as I know that everything is true.

Autor: Andrei Cristina

Clasa a VII-a

Mențiune la Concursul Regional de Limba Engleză

"BEST ENGLISH SPEAKING TEENS" - B.E.S.T. - ALBA IULIA 2015

Coordonator: prof. Ducan Dumitru

THE CLOCK

Two years ago a very strange and interesting thing happened to me. I couldn't believe it. I didn't know whether it was real or only a dream.

I was fast asleep, when a strange noise woke me up. I went downstairs and tried to find the source of the noise. After a couple of minutes I found a clock in my front garden. The clock wasn't a common one, it had years from 1700 to 2000 instead of the well-known numbers. It also had some coloured buttons. I pressed one and I found myself in the past, more exactly in Rome, near Colosseum. I heard screams coming from the big arena and I ran to watch the fight, but I couldn't go inside dressed in pyjamas. So I had to find a proper dress. I put it on and entered. The gladiators were in the battle field. The fight started and the spectators were yelling to support their favourite fighter. The winner was acclaimed and rewarded with golden coins. I wished I could do the same thing but I didn't have any coins.

I decided to leave Italy and go somewhere else. This time I arrived in Romania near The Peleş Castle. I thought that I needed another costume in order to enter the castle unnoticed. I found a traditional costume, put it on and went inside. I was admiring the beautiful rooms with their wonderful furniture when someone greeted me. It was queen Maria who invited me to have a cup of tea with her. After that we walked in the big garden of the palace and talked about our families.

It was incredible: I was speaking with the most important queen of Romania. I thanked her for everything and left.

I pressed the button once more and now I was on the Titanic, before sinking, of course. Dressed in a nice long dress I went into the ball room and I danced with very rich men. I talked to Rose and she showed me her necklace, The Heart of the Ocean. I wished I had one, too.

Just then I remembered that I had always dreamt to meet Christopher Columbus and I made a final attempt. But the time machine teleported me in the same place where I had found it and then the clock vanished from my hands. Puzzled I went to bed and fell asleep quickly.

Next day I found in my pocket a clock looking like the one I had found in my garden the previous night. I didn't know what to believe. Even today I haven't found out if it was only in my imagination or it was real.

Autor: Hristache Adelina

Clasa a VII-a

Mențiune la Concursul Regional de Limba Engleză

"BEST ENGLISH SPEAKING TEENS" - B.E.S.T. - ALBA IULIA 2015

Coordonator: prof. Ducan Dumitru

FIRE BIRD

It was about the 18th century, when Lord John landed on the New World shore, known as America. He was a wealthy man and an adventure lover: “Finally, America! And now let's find more information about that myth! Let's see if it was worth!”

A stranger heard the conversation between Lord John and his comrades:

“Excuse me!”, said the stranger.

“What do you want?”, Lord John exclaimed rudely.

“I am a descendant of an Indian shaman! Maybe I can be of any help!”

“Oh, well...sorry about earlier, but we need to know where the so called The Darkness Cave is”.

When the old man heard those three words he froze: “I am not going to tell you, you can't go there, it's forbidden!”

“Well, then...Boys!”

Lord John's men threatened the old man with their guns.

“I don't want to kill anybody but if you don't tell me, I'll have to...”

“Fine, then! But this is the last warning!”

“Many people lost their life there!”

“I don't care!”, Lord John yelled.

“The Darkness Cave was one of the most important places for the natives. There you could find almost half of their jewelry: gold, silver and The Black Crystal. It is said that this Crystal has a mistique power. That place is near the Niagara Waterfall”.

“Thank you!”

Lord John gave him some money and left.

When they arrived at The Darkness Cave, all of them were scared by the way the cave looked, except Lord John.

“Maybe we should listen to the old man”, said one of them.

When they entered the cave they saw the silver and started picking how much they could carry and kept walking till they saw the gold.

They tried to pick it up but a strange creature came from nowhere. It had the body of a bear and the head of a wolf. Lord John fought against that beast and eventually he managed to kill it.

“Lord John, I think we should stop!”

“No, I want the Black Crystal!”

So they kept going and going over an hour.

When they reached the crystal a bird came from nowhere, just like Phoenix.

“Lord John, let's leave, the temperature is getting hotter and hotter.

“No, I want the crystal!”

Soon the fire bird came over them and without any hesitation they started running.

They ran and ran and they managed to get out of the cave.

“At least I have the gold and the silver”, said Lord John.

But unfortunately, that very moment, the gold and the silver turned into ash, to everybody's amazement.

Autor: SIMIONESCU ADRIAN

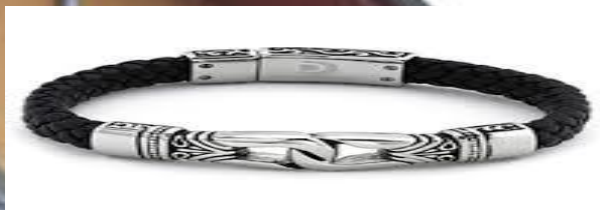
Clasa a VII-a

Premiul I la Concursul Național de creații literare

„Carmen Sylva”, ed. a IV-a, Neamț 2015

Coordonator: Prof. Ducan Dumitra

THE LUCKY BRACELET

It was Sunday. I was walking alone about the town. It was cloudy and soon it started to rain. However, I continued my stroll for almost twenty minutes, when suddenly a lightning split the sky and the wind was blowing stronger and stronger. I ran to the nearest block of flats to shelter. I stood there watching the reckless nature: the branches of the trees were falling, there was a lot of water in the streets, people were running, children were screaming.

At a certain moment, I noticed something looking like a bracelet on the alley outside the block. It was made of white gold with gorgeous ornaments on it. Nobody was looking for it so I took and put it round my wrist. After half an hour the rain stopped and everybody was back in the streets. To my amazement I noticed that I could read people's minds. In front of me there was an old lady with her dog, complaining in her mind about it, then a man who didn't know what to do because he he was broke and so forth. It was crazy. Everybody was sharing thoughts with me without knowing.

I realised then that the bracelet was responsible for everything. It had a superpower which allowed me to read the minds.

Next day, while I was returning from work, I saw two strange men. I came up to them and I read their minds. They were planning to kidnap the child of a policeman who had refused to do them a favour. I decided to go to the nearest police station and tell them everything but they didn't believe me because I didn't have any firm evidence to incriminate the men.

There was still one chance for me. My best friend was a police inspector. I told him about the criminals' plan and he was the only person who believed me. After that he set up a trap for them: he asked another policeman, who had the same height with the boy, to go to school. I was sitting in a car, near my friend, the inspector, and other agents, watching the place. Suddenly a man dressed in black came up to the undercover agent and kidnapped him. A pursuit like a movie scene began.

Finally, the two men had to stop and the police handcuffed them. They were judged and sentenced to jail.

I was happy that I could help someone in need. My photo appeared in newspapers, I was congratulated for my deed and treated like a hero, thanks to the bracelet which disappeared as mysteriously as it had appeared. Without it the situation would have been different: a missing child, two desperate parents, the whole police department trying to find the boy.

Autor: Costache Răzvan
Clasa a VIII-a
Premiul I la Concursul Național de creații literare
„Carmen Sylva”, ed. a IV-a, Neamț 2015
Coordonator: Prof. Ducan Dumitra

THE VOICES

I was about six years old, if I remember well, but despite my age I was not afraid of the dark. Every night mother used to pull down the blinds completely, which left my bedroom pitch black. And when I say “pitch black” I mean with no hint of moonlight or anything else in the room. Now, that in itself wasn’t a big deal, I knew my way around the bedroom and nothing odd had happened before till that night. I was fast asleep when I was woken up by some voices.

At first I believed I had dreamt something and those voices were only in my mind. I listened carefully and I heard them whispering. I immediately recognized them as not being my parents' voices. Today I can’t remember what they were talking about, but I remember that as soon as I quietly called out, they grew louder and more voices started talking at once, each over the other until the room was filled with an incomprehensible chatter. For a few moments I couldn’t move, my heart was beating fast. “If only I had a torch!”, I thought. Then I tried to make my way towards the door with the voices growing louder. As I was moving slowly through my room, arms stretched out to the front so that I wouldn’t run into the walls, I heard some of the voices laughing, and I remember them laughing in a very mocking manner, taunting me for something. When I finally reached my door and pulled it open, everything was silent. The voices ceased as mysteriously as they had started.

When I told my parents about the incident they said that they both hadn’t heard anything and looked at me in a weird way.

Since then, nothing like that has ever happened again. However, after that happening, I have never entered a pitch black room without some sort of light source. I always keep my blinds slightly open to allow at least a bit of light into the room.

Autor: Hristache Adelina
Clasa a VII-a

Premiul al II-lea la Concursul Național de creații literare
„Carmen Sylva”, ed. a IV-a, Neamț 2015
Coordonator: Prof. Ducan Dumitra

I'D LIKE TO BE

In my future life
I'd like to be a bee,
I'd like to fly across the flowers and the sea
And feel the joy inside of me.
Then I would smell the flowers and the grass
I'd like to jump from sky to ash
And get excited everyday
So, please don't stop me anyway!
Just let me fly here and there,
To spread the joy of being everywhere.

Autor: Andrei Bianca - Nicoleta
Clasa a VI-a

Premiul al III- lea la Concursul National de creații literare
„Carmen Sylva”, ed. a IV-a, Neamț 2015
Coordonator: Prof. Ducea Dumitra

WHEN I GROW UP

When I grow up
I'm going to be a doctor
To stop people feeling sick
I would give them pills
But they'll have to take them quick.

When I grow up
I'm going to be an astronaut
And forget about cars
I'll fly to the stars in a spacecraft
And live my life on Mars.

When I grow up
I'm going to be a football player,
I'll kick the ball onto the pitch,
I'll get paid a lot of money
And I'll be rich.

Autor: Tudor Alexandru - Dragos

Clasa a VI-a; Premiul al III - lea la Concursul Regional de poezie în limba engleză

STILUL BRÂNCOVENESC

Mănăstiri, biserici și palate,
De istorie marcate
În pur stil brâncovenesc,
Reprezintă neamul românesc.

Foișoare și scări exterioare,
Amplasate are
Stilul brâncovenesc,
În mod pitoresc.

Venind de peste veacuri
Netulburat de vremuri,
Brâncovenesc e stilul
Și românesc destinul!

Autor: Măntescu Diana - Maria
Clasa a VI-a

Mențiune la Simpozionul Județean
„Brâncoveanu - Domnitor, Martir și Sfânt” - Alexandria 2014
Coordonator: Prof. Ducan Dumitra

VREAU SĂ FIU MAGICIAN

Nu de puține ori m-am întrebat ce aș dori să fiu: o stea, un fluture, un fir de nisip mângâiat de apele înpumate ale mării sau prima rază de soare care ne trezește în fiecare dimineață...?

Dar, stați! Oare cum ar fi dacă aș fi magician, dar nu unul dintre aceia care fac trucuri pentru a-i distra pe oameni. Dacă aș fi magician, cu puteri nelimitate, și aș putea să fac miracole, mi-ar plăcea să ajut lumea. În primul rând i-aș ajuta pe cei din jurul meu. Nimeni din cunoscuții mei nu ar mai fi bolnav, supărat sau nefericit. Pentru că sănătatea o consider ca fiind cea mai importantă, m-aș ocupa, mai întâi de toate, de sănătatea lor. Le-aș da o sănătate veșnică, iar dacă ar fi bolnavi, i-aș vindeca. Apoi aș avea grijă să-i văd pe toți fericiți și mulțumiți de viața pe care o au. Chiar dacă nu este deloc ușor să faci pe cineva fericit, m-aș strădui cât m-ar ține puterile de magician să fac cât mai mulți oameni fericiți. Deși, așa cum se știe, banii nu aduc fericirea, dacă mi-ar cere bani, aș face o magie și le-aș oferi câți bani ar avea nevoie.

Apoi, mi-aș îndrepta toată atenția către ceilalți semeni. Cu toate puterile mele miraculoase aș încerca să schimb lumea în bine. Aș opri războaiele din lume ca să nu mai existe mame care își plâng copiii morți sau copii orfani, ai căror părinți au fost uciși în lupte. Aș încerca să semăn speranță și iubire în sufletele oamenilor, astfel încât viața pe pământ să fie armonioasă și fără conflicte. Aș scoate din mintea și inimile lor dușmănia și agresivitatea.

Dacă toate aceste miracole nu mi-ar secătui puterile de magician, mi-aș îndrepta apoi atenția spre calamitățile naturale de pe pământ. Aș opri cutremurele, inundațiile, incendiile și uraganele. Într-o lume cu adevărat fericită dezastrele naturale nu ar avea ce căuta. Oamenii ar trebui să fie pe deplin stăpâni pe propriile vieți și nu ar trebui să se afle la mâna hazardului și a întâmplării.

O altă problemă pe care aș dori să o rezolv cu capacitățile mele de magician ar fi hrana pentru oameni. Aș face în așa fel încât hrana să fie suficientă pentru toată lumea, pentru a nu mai fi obligați să vânam animalele. Datorită sărăciei și a foamei din lume, multe animale au fost vâmate în exces, iar acum sunt pe cale de dispariție.

După ce m-aș ocupa de toate aceste, m-aș opri și asupra mea. Aș fi deosebit de generoasă cu sănătatea mea. Mi-aș face o vrajă pentru a nu mă mai îmbolnăvi niciodată.

Apoi, deoarece îmi place foarte mult să citesc, magia s-ar îndrepta către cărți. Aș face ca toate cărțile să fie gratuite, la dispoziția tuturor, astfel încât fiecare om să poată citi, să se educe, indiferent de posibilitățile materiale pe care le are.

Le-aș da posibilitatea copiilor din lumea întreagă să meargă la școală, căci doar prin educație pot să-și creeze o viață mai bună, lipsită de sărăcie, suferită și discriminare.

Pentru mine această ultimă magie ar fi un miracol care m-ar face cu adevărat fericită!

Autor: Dinte Andreea - Raluca
Clasa a V-a

Lucrare participantă la Concursul Județean
“Datorăm copilului cel mai profund respect” - Alexandria 2015
Coordonator: Prof. Ducan Dumitra

My adventure in Dreamland

The wizard takes my hand and smiles. We are flying now to Dreamland, a magical island in the clouds. And the adventure starts.

"Now, we are in the Dreamland", said the wizard.

"The people are scared because an evil fairy burnt their houses". "Our Queen, Diana, has disappeared". "She looked like you", continued the wizard.

"Can I help you?" I asked the wizard.

"If you destroy the evil fairy, you will bring the peace in Dreamland".

"I will try".

"Where is now the evil fairy?" I asked.

"Behind you!" strange voice was heard.

I turned and I saw the evil fairy. The wizard gave me a wand. The magic wand turned me into a beautiful fairy with big, pink wings and wavy blonde hair. I had a beautiful diamond crown. My dress was long, pink and glitter. I was Queen Diana. My magic wand threw a rainbow to the evil fairy and she disappeared.

The magic wand made a rainbow over the Dreamland and the island has turned into the most beautiful place in the world.

The people wanted me to be their Queen and I accepted. Now, I am the most beautiful and the strongest Queen in the world.

The Queen, Diana, has returned!

Autor: Alexandra Anghelescu

Clasa a III-a A

Coordonator: prof. Nicoleta Petrișor

CREAȚII LITERARE BILINGVE

POVESTEA MARIEI

Era odată o fetiță care locuia împreună cu bunica sa într-o căsuță de lemn, la marginea unui sat împrejmuțit de o pădure deasă. Erau cam sărăcuțe și se descurcau tare greu, mai ales iarna când era mult prea frig pentru ca biata bunică să iasă la muncă. Părinții Mariei, căci așa o chema pe fetiță, pleaseră să lucreze departe, pe un vas de pescuit și le trimiteau din când în când câțiva bănuți - prea puțini pentru ca bunica și neapota să se poată gospodări. Vara le era mai ușor pentru că munceau împreună. De dimineața până la apusul soarelui, le puteai vedea trebăluind de zor pe la oamenii din sat care le dădeau la schimb provizii pentru iarnă: porumb, grâu, lemne pentru foc, semințe de floarea soarelui, fân pentru singura vacuță pe care o aveau și grăunțe pentru cele patru găini. Toamna, când Maria începea școala, bunica se ducea singură la cules de fructe și legume. La prânz, după ce își făcea temele, Maria trecea cu bunica în bucătărie și învățea la dulcetuuri, la bulion și la alte bunătăți pe care gospodinele din sat le pregăteau cu ajutorul lor. Cum venea frigul, cum își scotea bunica andrelele și se puneau pe făcut ciorăpei, veste sau pulovere pe care Maria le vindea în sat. Numai muncind toată ziua ar fi putut să se descurce cu școala Mariei, cu animalele, cu lemnele și cu mâncarea. Maria nu se plângea niciodată deși adormea frântă de oboseală cum se întuneca afară. Îi părea rău doar că bunica trebuie să muncească toată ziua și o dor ochii de la atât tricostat la lumina lumânării. Ar fi vrut să facă rost de bani și să o ducă într-o vacanță cât de mică. Într-o zi călduroasă de februarie, pe când se întorcea de la școală, Maria s-a gândit că dacă ar culege ghiocci și albastrele din pădure, ar putea să le vândă în piața de flori și să strângă o parte din banii pentru vacanța bunicii. A trecut în fugă pe acasă, și-a lăsat ghiozdanul, a luat două coșuri mari și o traistă și

fuga în pădure! Pădurea de la marginea satului era atât de deasă și de întunecată încât oamenii nu se aventurau în căutarea ghiocilor- le era prea frică de lupi și de mistreți. Maria nici nu se mai gândea la animalele sălbatice și înainta fericită printre copaci fredonând un cântecel de primăvară. Între timp, bunica lăsase andrelele și își aștepta nepoțica cu o mămăligă aburindă și un pahar de lapte proaspăt. Maria nu întârzia niciodată și soarele începea deja să coboare ușor. „*Poate i-o mai fi ținut la școală*“- se gândi bătrânică. În pădure era mult mai frig ca în sat și Maria începea să regreta că nu-și luase și un cojoc de acasă. Exact când începuse să tremure și se gândea să se întoarcă acasă, fetița descoperi un luminiș plin cu ghiocci, albăstrele, toporași și brândușe. O minunăție! S-a apucat să culeagă cu grijă florile și să le lege în buchețele egale, rugându-se ca soarele să o aștepte să termine. Umplu imediat cele două coșuri și traista mare de cârpă. Mirosul de flori și gândul la bănuții pe care îi va obține o amețiseră. Nici nu observase că broboanele de transpirație îi înghețau și că lumina devenea tot mai albăstruie. Când se hotărî să pornească spre casă, se porni un vânt cumplit care îi zbură buchețelele din coșurile grele. Speriată, Maria și-a umplut pumnii cu zăpadă și a presărat-o peste flori ca să nu carecumva să le piardă. Nu avea nici lumânări, nici chibrite la ea, nimeni nu știa pe unde plecase și frica începuse să o cuprindă. Înainta cu greu pentru că visele se pornise și lacrimile îi înghețau pe obraz. „*Ce o face biata bunică? Poate a plecat să mă caute prin sat și o prinde și pe ea viscolul. Nu trebuie să plec fără să spun*“, se tânguia fetița. Zăpada devenise atât de tăioasă încât Maria s-a gândit să se oprească puțin după un copac mai mare și să aștepte să se mai potolească viscolul. Abia mai vedea poteca. Bunica alertase toți vecinii din sat și își strigase nepoata până răgușise. Îi era frică să nu o fi prins vreun lup pe viscolul ăsta. Cum stătea bătrânică și își frângea mâinile, pe ușa căsuței intrară părinții Mașei. Erau încărcăți cu pachete și zâmbeau cu toți dinții.

- Bună seara bunică! Unde e Maria? Ne-am luat puțin concediu și am venit să vă răsfățăm și noi cu ce putem, zise fericit tatăl. Bunica începu să plângă:

- Maria nu a mai venit de la școală. O aștept de la prânz, am căutat-o peste tot. Nu știu ce o fi cu ea. Mi-e teamă să nu o fi prins vreo haită de lupi când s-a iscat viscolul ăsta. Credeam că a venit primăvara și când colo, uite întuneric și zăpadă și gheață... Părinții fetiței rămăseseră înmărmuriți. Mama ieși afară și o strigă disperată. Sub o băncuță îi zări ghiozdanul.

- Bunico, dar fata a venit de la școală. Ia uite-i ghiozdanul aruncat în curte! Tatăl Mariei îi desfăcu ghiozdanul și scotoci speriat printre cărți și caiete după un indiciu cât de mic. Găsi o hârtiuță pe care Maria își notase programul pieței de flori din satul vecin și prețul florilor pe kilogram. Fetița calculase câți bani ar obține din 20 de kg și lângă cifre o desenase pe

bunica

zâmbind.

Înarmați cu torțe arzânde, părinții Maria și o mulțime de bărbați din sat, porniră în goană spre pădure. Femeile veniră la bunică acasă și se puseră pe copt plăcinte și fiert ceai, ca să-i țină de urât și s-o liniștească. Zăpada moale acoperise cărarea și oamenii se scufundau, înaintând tot mai greu printre copaci. Maria adormise în locul ei de adăpost și coșurile cu flori nici nu se mai vedeau de la atâta ninsoare. În vis i se părea că o aude pe mama strigând-o și zâmbea fericită. Nu își mai văzuse părinții de doi ani. Vocea părea tot mai aproape așa că a strigat prin somn: *Mama! Toată lumea a alergat către locul de unde se auzise țipătul. Când au văzut-o învelită cu zăpadă și delirând, oamenii au luat-o pe sus și au fugit cu ea repede spre căruța care îi aștepta la buza pădurii. Maria plângea și șoptea: „Florile mele, florile pentru bunica. Stați puțin! Mamă, ia tu florile că altfel bunica nu o să aibă bani să mergem în vacanță“.* Au învelit-o în pături și au dus-o repede la căldură. Mama îi pusese și coșurile cu flori în căruță, ca s-o liniștească din plâns. Acasă părinții au îmbrățișat-o pe bunică și au plâns toți trei, speriați că aproape o pierduseră pe Maria. Fetița dormea lângă sobă, zâmbea și vorbea în somn: *„Au venit mama și tata. Au venit înapoi și eu o să vând toate florile și o să-i duc și pe ei și pe bunica într-o vacanță la mare...“* După ce fetița s-a trezit și bunica a pupat-o de sute de ori, fericită că “n-a fost mai rău”, părinții au avut un anunț important de făcut: *„După ce îi trece Mariei răceala, plecăm toți patru într-o vacanță la mare, în țara îndepărtată și călduroasă în care am muncit atât. Noi n-am avut timp să vizităm nimic pe acolo, voi v-ați spetit cu munca și v-ați stins de dor. Iar bunica nu o să mai muncească niciodată atât și nici tu iubita noastră nu o să mai umbli prin păduri după ghiocci. Ne pare rău că v-am abandonat așa. Pentru voi am muncit atât dar, nu am știut ce greu vă este și vouă. De acum nu ne mai despărțim. Ori plecăm toți, ori rămânem toți“*

MARIA'S STORY

There was once a little girl who lived with her grandmother in a wooden house at the edge of a village surrounded by a dense forest. They were pretty poor and were doing very hard, especially in winter when it was too cold for the poor grandmother to go to work. Maria's parents, because this was the girl's name, had gone to work away on a fishing boat and sent them some money from time to time, too little for the old woman and her granddaughter to be able to live decently. In summer it was easier for that they worked together. From dawn to sunset you could see them working at people from the village who gave them supplies for winter: corn, wheat, firewood, sunflower seeds, hay for the only cow they had and grains for the four hens. In autumn, when Maria started school, her grandmother went to pick up fruit and vegetables. At

noon, after doing her homework, Maria went with her grandmother in the kitchen and mixed in the jam, the tomato sauce and other good food that were prepared by housewives in the village with their help. When cold weather came, grandmother took out her needles and started knitting socks, waistcoats or sweaters that Mary sold in the village. Only by working all day grandmother could do with Maria's school, the animals, with food and wood. Maria never complained although she fell asleep very tired as soon as it got dark. She was sorry only that her grandmother had to work all day and her eyes hurt from knitting by candlelight. She wanted to get money and take her grandma on a short holiday. One warm day in February, while returning from school, Maria thought that if she picked snowdrops and cornflowers in the forest, she could sell them in the flower market and raise some money for grandma's holiday. She went home in a hurry, left her schoolbag, took two big baskets and a bag and ran into the woods! The forest at the edge of the village was so thick and dark that people did not venture in looking for snowdrops – they were too afraid of wolves and wild boars. Maria did not even thought of wild animals and walked happily humming a spring song through the trees. Meanwhile, grandmother had left the needles and she was waiting for her granddaughter with a steaming polenta and a glass of fresh milk. Maria was never late and the sun had already started to set slowly. "Maybe she is still at school" - thought the old woman. In the forest it was much colder than in the village and Mary began to regret that she had not home a sheepskin coat from home. Just when she began to tremble and thought to return home, the girl find a clearing filled with snowdrops, bluebells and primulas. A wonder! She began to pick flowers carefully and tied them in equal bouquets, praying that the sun to wait her finish. She filled the two large baskets and the cloth bag immediately. The smell of flowers and her thought of gaining a little money had stunned her. She had hardly noticed that the drops of perspiration were freezing and the light became more bluish. When she decided to go home, a strong wind set off flying the small bunches from the heavy baskets. Frightened, Maria filled her fists with snow and sprinkled it over the flowers so as not to lose them. She had no candles, no matches with her, nobody knew where she had left and she began to fear. She was walking with difficulty as the blizzard had started and the tears froze on her cheek. "What is poor grandmother doing? She may have left to look for me in the village and she will be caught by the blizzard, too. I should not have gone without saying", the girl was wailing. The snow had become so sharp that Maria thought to stop a little behind a tree and wait for the blizzard to cease. She could scarcely see the trail. Grandmother had alerted all the neighbors in the village and she had called her granddaughter until she got hoarse. She was afraid that any wolf could have caught her in a blizzard like that. As the old woman was standing and breaking her hands, Maria's parents stepped through the front door. They were loaded with packages and smiled with all their teeth. "Good evening, grandma! Where's Maria? We took some holiday and we came to spoil you as well as we can," said father happily. Grandmother began to cry: "Maria has not come home from school. I have been waiting for her since lunch time, I have looked for her everywhere. I do not know what's the matter with her. I'm afraid she was caught by a pack of wolves when the blizzard broke out. I thought spring had come, and now, look, dark and snow and ice ..." The girl's parents stood still. Mother went out and cried for her desperately. She saw her schoolbag under a bench. " But grandma, the girl came home from school. Look at

her bag thrown into the yard!" Maria's father opened her schoolbag and rummaged among the books and notebooks looking for a clue. He found piece of where Maria had written the programme of the flower market in the next village and the price of flowers per kilogram. The girl had calculated how much money she would get by selling 20 kg and next to the figures she had drawn grandmother smiling. With torches in their hands, Maria's parents and a lot of men in the village, set off in a hurry to the forest. The women came to grandmother's home and baked pies and made tea to comfort her. The soft snow had covered the path and people were sinking, advancing through the trees harder. Maria fell asleep in her shelter, and the baskets with flowers could not be seen because of so much snow. In her dream Maria seemed that she heard her mother screaming and smiling happily. She had not seen her parents for two years. The voice seemed closer so he shouted in her sleep: Mom! Everybody ran to the place where they had heard the scream. When they saw her covered with snow and raving, people took her up and ran with her quickly to the wagon that was waiting at the edge of the forest. Maria was weeping and whispering: "My flowers, flowers for grandma. Wait a minute! Mother, take the flowers otherwise grandmother will not have money to go on holiday. "They wrapped her in blankets and took her quickly to the heat. Mother put the baskets with flowers in the cart, as to comfort her crying. At home parents embraced grandmother and they all cried, fearful that they had almost lost Mary. The girl was sleeping near the stove, smiling and talking in her sleep: "Mom and Dad have come. They came back and I'll sell all the flowers and take them and grandmother and on a great holiday at the seaside... " After the girl got up and kissed her grandmother a hundred times, happy that "it was not worse", the parents made an important announcement: "Once Maria recovers from the cold, we'll go on a holiday at the seaside, in the distant and warm country where we worked so hard. We did not have time to visit anything there, here you worked hard and missed us a lot. And Grandma will never work so much and you, our beloved daughter, will not walk through the woods to pick up snowdrops. We are very sorry that we abandoned you. For you we worked so hard but you did not know how hard it was for you, too. From now on we will not separate. Or we all go, or we all stay together".

Hristache Adelina
clasa a VIII-a
prof. îndrumător Duncan Dumitra

PROIECTE

Friendship by eTwinning
Christmas Card Exchange Activity
Proiect derulat în Școala Gimnazială Nr.2 Videle

În cadrul **Creative Classroom Group - eTwinning** s-a derulat în luna decembrie activitatea Christmas Card Exchange. În contextul acestei activități, elevii școlii noastre au realizat felicitări de Crăciun. Felicitările au fost trimise către membrii grupului creativ (stabilit de liderul Creative Classroom Group-Irene Pateraki), cadre didactice din alte țări. Printre țările participante la proiect s-au numărat: Grecia, Italia, Portugalia, Lituania, Ucraina, România.

Scopul proiectului a fost de a crea cea mai mare felicitare de colaborare dedicată Crăciunului.

Elevii noștri au fost bucuroși să fie parte a acestui proiect și să colaboreze cu elevi și cadre didactice din alte țări. În acest mod, ei și-au îmbunătățit competențele de comunicare în limba engleză.

Felicitările primite au fost postate pe http://padlet.com/renia_95/christmas.

prof. Nicoleta Petrișor

DIDACTICĂ

ARGUMENTAREA ÎNCADRĂRII ÎN GENUL EPIC, SPECIA *NUVELĂ*-aplicație: opera literară Popa Tanda de Ioan Slavici-

prof. Cristina Căpățînă

Compunerea de tip argumentativ este un tip de redactare cu care elevii se familiarizează din clasa a VI-a, urmând ca la finalul ciclului gimnazial, în cadrul examenului care le certifică absolvirea, să susțină, la *disciplina Limba și literatura română*, o probă de evaluare ce implică realizarea acestui tip de scriere.

Ipoteza de la care elevii vor porni constă în precizarea trăsăturilor generale ale nuvelei: specie a genului epic în proză, mai mare decât schița, dar mai mică decât romanul, structurată deseori pe părți sau pe capitole, cu acțiune mai complexă decât a schiței ca timp, spațiu și număr de personaje, prezentând un personaj în mediul său de viață, în evoluție.

Primul argument va avea în vedere încadrarea în genul epic, prin exprimarea indirectă a ideilor și a sentimentelor autorului: admirația față de eroul care, prin perseverență și prin convingere nestrămutată, reușește să schimbe mentalitatea și rânduielile bine stabilite în comunitatea arhaică în care a poposit. De asemenea, se va preciza că opera literară în discuție este în proză, structurată pe trei părți capitole, cu dimensiuni evident mai ample decât ale schiței, dar mai mici decât ale unui roman.

Al doilea argument se va referi la complexitatea acțiunii, sub raportul spațiului, al timpului și al numărului de personaje. Spațiul este bine definit de cele două descrieri în antiteză, care conferă o oarecare simetrie scrierii: la începutul primei părți, satul Sărăceni, situat pe Valea Seacă, se înfățișează rudimentar gospodării, biserică, alcătuire, inclusiv situare geografică. În schimb, imaginea finală este aceea a unei localități înfloritoare, unde mâna gospodarului se simte peste tot. Timpul, ca și spațiul, este mult mai larg decât într-o schiță dacă la început tânărul părinte Trandafir rezistă doar doi ani în satul natal, iar pe parcurs devine tatăl a patru copii, la finalul scrierii trăiește bucuria împlinirii profesionale și familiale. A îmbătrânit și veghează patriarhal familia căreia i s-a mai adăugat o generație, aceea a nepoților. Numărul de personaje implicate în acțiune este mai mare decât într-o schiță: protagonistului i se adaugă numeroase personaje secundare (preteasa, sărăcenii, Marcu Florii Cucului, părintele Coste, Măriuca) și episodice (clopotarul Cozonac, episcopul). Totodată, complexitatea acțiunii se reflectă și în planurile narrative care se întretaie în mod vizibil: planul acțiunilor preotului, planul gândurilor sale și planul reacțiilor și al atitudinilor sătenilor.

Nu în ultimul rând, compunerea argumentativă trebuie să vizeze ideea că personajul central este prezentat în mediul său de viață, în evoluție. Astfel, este evident că preotul Trandafir face parte integrantă din lumea căreia îi aparține satul transilvănean, cu tradiții și cu mentalitate străveche, în care puterea exemplului este edificatoare. Evoluția eroului cunoaște un traseu ascendent, jalonat în câteva etape bine conturate: primirea curioasă de la început se transformă în indiferență, apoi în ostilitate și în conflict deschis cu enoriașii. Conflictul interior al preotului marchează punctul de cotitură care transformă relațiile dintre părți: treptat, din *omul dracului*, preotul devine *omul lui Dumnezeu*, îndrăgit și respectat de toți sătenii.

Așadar, respectarea acestor elemente în redactarea compunerii argumentative va atrage reușita efortului individual al elevului aflat în pragul primului examen al vieții.

DRAMA IN THE ESL CLASSROOM

prof. DUMITRA DUCAN

Drama is about dialogue, about language, and interacting with others in specific “scenes” with appropriate language--all activities we as teachers try to get our students to engage in. Drama can be a valuable teaching tool. It gets students up and moving around and interacting with each other. It's particularly appealing to kinesthetic learners but can be used successfully for all learners. It also contextualizes language, making real and three-dimensional that which is on the printed page. Students will improve the speaking and listening skills in performing scenes and also their writing skills through such activities as dialogue writing. Drama also teaches the “*pragmatics*” of language, how we appropriately use language to get something done, like make a request. Finally, drama promotes class bonding: in drama classes, there is usually a great deal of comradery.

Drama is the most under rated genre in today's English curriculum. With so much time and effort spent on critical analysis and evaluations of selections, drama has been put in the back burner. Drama however has much more to offer, so why should drama be the 'go to' project especially in ESL classrooms?

Here are four reasons why we should use drama in class:

1. It increases self-confidence

Although that may sound contradictory, drama in the ESL classroom lowers student's speaking anxiety. Students are aware that any good drama requires expressive and dramatic language, in fact, the more the better. This allows students to also use body language to their advantage and be overly dramatic and comical. Students will be "putting on a show" for their peers and will not be anxious about being correct or formal while presenting their drama pieces.

2. It allows for collaboration

Drama involves different characters interacting with each other to tell a story. As ESL students begin writing their dramas, they must collaborate and make group decisions about characters, dialogue and scenery. Students must share ideas and contribute to ensure the drama piece is successful. Teachers may use this collaboration time to conduct writing conferences, mini lessons, and follow up on students' progress.

3. All language domains are utilized

The ESL curriculum is based on English Language Proficiency Standards, or ELPS. These language proficiencies include four language domains that consist of reading, writing, listening and speaking skills. Drama allows for students to essentially practice and master all of these skills in one project.

4. It incorporates all learning styles

Students learn differently just as teachers teach differently and the many styles differ from person to person. Visual learners might enjoy working on scenery for the drama, while auditory learners might want to incorporate music and sound. Your verbal and logical learners might enjoy writing the dialogue while social and physical learners might become acting coaches. Solitary learners might enjoy being the editors of the project and contribute by helping their peers correct and perfect the drama piece. In the end, drama appeals to all learning styles as students collaborate and create their projects.

Methods for Incorporating Drama in the ESL Class

Act out the Dialogue

One of the easiest ways to incorporate drama in the classroom is to **have students act out the dialogue from their textbooks**. Simply pair them up, have them choose roles, then work together to act out the dialogue, figuring out for themselves the “blocking,” or stage movements. This is effective for a beginning activity of incorporating drama in the classroom.

Perform Reader’s Theater

Another good beginning exercise is to do Reader’s Theater. Hand out copies of a short or one-act play, have students choose roles, and then read the play from their seats without acting it out. However, do encourage them to read *dramatically*, modeling as necessary.

Act out the Story

If students are reading a short story such as “*The Chaser*,” about the man who buys a “*love potion*” for his unrequited love, have students act out the story or part of the story, working in groups and assigning roles and determining the blocking. This is particularly effective with “short-shorts”: brief, one-scene stories with limited characters.

Write the Dialogue for a Scene

Watch a brief clip of a movie without the sound on. Have students write the dialogue for it and act it out.

More Advanced Activities

Once students have had some experience with the basics of character, dialogue, and stage movement, they can move on to some more advanced dramatics, involving more of students' own creativity and critical thinking skills.

Act out and Put Words to an Emotion

Give students an emotion, such as *"anger"* or *"fear"*. Have students, either singly or in groups, first act out that emotion then put words to the emotion.

Give "Voice" to an Inanimate Object

What would a stapler say if it could talk? Or an apple? Have students write monologues with inanimate objects as the character. A monologue is a short scene with just one character talking, either addressing the audience, God, or himself or herself. Hamlet's "To Be or Not to Be" soliloquy might also be termed a monologue, for example.

After writing them, students can read the monologues aloud.

Create a Character

Have students develop a character, writing a one-page profile on the character's background, appearance, personality, etc. Have them introduce the character to the class, explaining what interests them about their character.

Write a Monologue

Using the character they've already developed, have students write a monologue for that character then perform it.

Mime and Dubbing

Have students act out short scenes without dialogue. The rest of the class then supplies the dialogue, developing the "script."

Improvis

Put students in groups of two or three, and assign the characters and the situation to the groups, perhaps using 3x5 index cards. Give a time limit of two to three minutes per scene. Students go from there, extemporaneously creating the dialogue and movement themselves.

“FALSE FRIENDS” - ÎN LIMBA ENGLEZĂ

prof. DUMITRA DUCAN

Sunt numite “false friends” acele traduceri greșite de cuvinte și expresii din două limbi diferite, care se datorează asemănării fonetice. Acestea pot reprezenta o dificultate pentru cei ce învață o limbă străină, în special una legată de limba maternă, pentru că elevii tind să identifice greșit cuvintele, din cauza interferenței lingvistice.

Pentru că „false friends” sunt o problemă des întâlnită pentru cei ce învață o limbă străină, doresc ca prin intermediul acestui articol să vin în ajutorul elevilor, făcând câteva precizări și dând exemple de „prieteni falși”.

Atât limba română, cât și limba engleză posedă un amplu vocabular romanic - greco - latin sau latino - francez, dar acest vocabular a patruns în cele două limbi în epoci diferite. Iată, deci , una din cauzele deosebirilor semantice.

Foarte multe cuvinte își diversifică sensurile, și le îmbogățesc, în special prin metaforă; altele cunosc fenomenul opus, de restrângere a sensurilor. Evoluția merge uneori în sensul unei „înnobilări” a cuvântului, iar alteori cuvântul cunoaște, dimpotrivă, o degradare.

Uneori, omonimia între cuvintele aceleiași limbi se datorează unor cauze lexico - gramaticale; una dintre ele este folosirea unui cuvânt pentru mai multe părți de vorbire. Acest fenomen are foarte mare amploare în limba engleză, în care, de exemplu, substantivele pot deveni verbe sau invers fără modificări de formă (ex. „rain”).

O alta sursă a „capcanelor” limbii engleze o reprezintă diferențierea semantică între vocabularele ramificațiilor geografice ale aceleiași limbi (variante, graiuri, dialecte).

În engleza americană, de pildă, se folosesc frecvent cuvintele *dumb* = „mut” cu sensul de „tâmpit” și *fresh* = „proaspăt” cu sensul de „obraznic”, datorită contaminării survenite - numai pe teritoriul american – cu cuvinte germane *dumm* = „prost” și *frech* = „impertinent”. Străinii au, deci, unele dificultăți în plus în redarea unui text american.

Una dintre sursele mai puțin ample de capcane o constituie folosirea eronată a unor cuvinte cu alt sens decât cel obișnuit. De exemplu, în engleză *to aggravate* = „a agrava” a

început acum un secol și mai bine să fie folosit în vorbirea de toate zilele, deși nu și în limba literară, cu sensul de „a enerva”, acest din urmă sens nefiind corect.

Pentru a ne face o părere mai clară despre ce înseamnă „prieteni nesinceri” și pericolul care ne paște atunci când nu cunoaștem sensul real al cuvântului și ne grăbim să-l traducem prin asemănarea cu limba română, am să dau câteva exemple:

În limba engleză	Traducere greșită în limba română “false friends”	Traducere corectă în limba română
<i>actual</i>	actual	real, adevărat <i>(poate însemna și actual, dar nu este sensul principal)</i>
<i>actually</i>	actual	de fapt
<i>adept</i>	adept	expert
<i>advertisement</i>	avertisement	reclamă, anunț publicitar
<i>apology</i>	apologie	scuză
<i>arm</i>	armă	braț <i>(poate însemna și armă, dar nu este sensul principal)</i>
<i>magazine</i>	magazine	revistă
<i>mare</i>	mare	iapă
<i>nervous</i>	nervos	emoționat
<i>novel</i>	nuvelă	roman
<i>ordinary</i>	ordinar	obișnuit, uzual
<i>plane</i>	plan	avion
<i>pregnant</i>	pregnant	gravidă
<i>prize</i>	prize	premiu
<i>process</i>	proces	procedură
<i>prospect</i>	prospect	perspectivă
<i>scholar</i>	școlar	cărturar
<i>sensible</i>	sensibil	rezonabil, rațional
<i>sever</i>	sever	a despărți, a despica

<i>stamina</i>	stamină	rezistență, vitalitate
<i>sympathetic</i>	simpatic	milos

Încercând să tragem o concluzie, trebuie să spunem că pentru a ne feri să cădem în cursă e bine să nu considerăm aprioric cunoscut niciun aspect al unui cuvânt nou pe care îl întâlnim, sau așa cum spunea profesorul Andrei Bantaș „[...] un cuvânt dintr-o limbă străină **este un patruleter ale cărui dimensiuni rămân necunoscute** atâta timp cât acesta nu a fost măsurat, prin propria noastră experiență, pe toate cele patru laturi ale sale: **1) ortografia, 2) pronunțarea, 3) sensul și 4) regimul gramatical** (plural, acord etc. în cazul substantivelor, formarea gradelor de comparație în cazul adjectivelor etc.). Privind retrospectiv unele cuvinte pe care le-am învățat într-o limbă străină, ne vom aminti probabil de unele greșeli pe care le-am făcut fiindcă ne-am bazat numai pe intuiție sau deducție”.

*Motto: "We cannot teach a language,
only create the conditions
under which it might be learnt."
Von Humboldt (1764-1834)*

Communicative practice

prof. Petruța-Nicoleta Petrișor

There are numerous activities for communicative practice stage and what we choose will depend on the level of our students. However, "information gaps", "role plays", "interviews", "simulations", "find someone who", "spot the differences between two pictures", "pictures cues", "problem solving", "personalization activities" and "board games" are all meaningful activities which give students the opportunity to practice the language more freely.

A discussion of "agreeing or disagreeing" will offer our pupils free practice in the language but discussion topics can be chosen to lead naturally to a variety of other language areas. For *lower level*, topics are carefully chosen to ensure that the students have enough vocabulary items at their disposal to express their views.

Personalization and localization are techniques for getting students to practice language in a way that ensures appropriate language use. Students have to be able to make the connection

between the grammar that they have learnt and the way to apply it to things that have real meaning for them.

Games may well allow the students a wide choice of language and may be very appropriate as free stage activities.

In communicative practice stage, the students put a new structure to use in a variety of communicative activities. Their tasks should incorporate information gaps, in which one participant has information that the other does not.

In pair and group work, students perform a learning task through interaction. Pair and group work are forms of learner activation that are of particular value in the practice of oral fluency. They have the added advantages of improving motivation and contributing to a feeling of cooperation and warmth in the class.

Here are some examples for discussion topics which I often use in my activities:

Students learn how to:

- greet and introduce themselves in different situations,
- describe themselves and other people,
- do sums, count money, ask about prices in a shop,
- give directions and follow instructions,
- offer and receive presents politely,
- ask about the weather and the holidays specific to each season.

Whatever activity the students are involved in, if it is to be genuinely communicative and if it is really promoting language use, the students should have a desire to communicate. If they do not want to be involved in communication, then, that communication will probably not be effective. The students should have some kind of communication purpose. They should be using language in some way to achieve an objective, and this objective should be the most important part of the communication. If the students do have a purpose of this kind, then their attention should be centred on the content of what is being said or written and not the language form that is being used.

We try to teach our students essentials of grammar and provide opportunities for our students to use them communicatively.

SUCCES TUTUROR IN 2016!